

След като разбрахме, че обвиненията срещу Миро и Драгица на Алтре Мунс ще бъдат снети, всички се зарадваха. Елма предложи да ни нагости и по този повод, и по повод, че срещна брат си след толкова години, а и по случай новата беседка, която сглобихме с общи усилия.

На масите в беседката бързо бяха наредени съдове и прибори, Елма бързо приготви любимите си ястия, като жените ѝ помагаха. Мъжете пък през това време се погрижихме да осигурим плодовете и зеленчуците от градината. Елма имаше доста плодови дървета – кайсии, праскови, круши, които вече бяха отрупани със зрели плодове. Имаше и няколко непознати дървета със странни плодове, напомнящи по форма дюля, но с кора на пъпеш. Тона набра доста от тези плодове, като ни увери, че били най-сладките от всички останали. Той ни обясни, че тези дървета били най-разпространените плодни дървета в Хронда. За да разберем какво представлява техният плод, той обели един от тях, както ние белим банан, и го нарязва в една чиния. Цветът на месестата част беше жълто-зеленикав, а в средата имаше ситни семенца и там цветът беше по-тъмно зелен. Малко ми напомни на плода на кивито. Опитах един резен и ми се стори наистина доста сладък, но вкусът ми беше напълно непознат. Миро също го опита и извика:

- Този вкус ми е познат!
- Откъде? - учудих се аз.
- В Ноумист, когато пихме конджигра, ни сервираха и един плодов сок, който казаха, че бил от елгра.
- Да – потвърди Тона, - това е елхра.
- Много странно – каза Миро, - откъде тази прилика и в названията?

- В Хронда се смята, че елхрата е местно дърво – обясни Тона.

- Не съм разпитвал откъде се е взел на Алтре Мунс – Миро си взе още един резен, - но съм сигурен, че сокът, който пихме там, беше от същия плод.

- Контактите между Алтре Мунс и Хронда ще се окажат много стари – предположих аз.

- Да, нали Додранс е дошъл отдавна тук? - съгласи се Миро.

- Не, нямах това пред вид – обясних аз. - Имах пред вид Хранка Тона преди хиляда години. Това бил първият и последен пътешественик във времето. В музея на Хронда се пазела разбитата му машина.

- Хранка Тона? – учуди се Миро. - И какво общо има с Алтре Мунс?

- Дахра, внучката на госпожа Хронхра – започнах аз, - след освобождаването ѝ от кораба-майка, направи лингвистичен анализ на името на Хранка Тона, от който, според нея, излиза, че това е дохронско произношение на Винко Станс! Майка ѝ, Братея, сестрата на Винко Станс, не повярва, естествено. Но Дахра я накара да погледне в мрежата Алахран, която е нещо като нашия Интернет. Там намериха снимка на Хранка Тона. Братея беше поразена и извика: Винко Станс!

- Сериозно? - учуди се Миро. - Трябва да ми покажеш тази снимка.

- По-скоро Тона ще ни помогне – обърнах се аз към Тона и Тонео преведе думите ми.

Тона кимна, отиде до къщата и донесе таблета си. След това потърси в Алахран името Хранка Тона. Появиха се множество попадения, но срещу първите имаше и малка снимка, която не беше ясна, но Миро възкликна:

- Виж ти! Винко Станс!

Тона влезе в първия линк и там видяхме увеличена снимката на Хранка Тона.

- Да – потвърди Миро. - Това наистина е Винко Станс.

- Какъв Винко Станс ти се привижда? - попита Драгица, която излезе от къщата и донесе един поднос с различни ястия.

Миро само ѝ показва таблета на Тона.

Драгица се дръпна с израз на неприязън.

- И какво прави той тук? - раздразнено попита тя.

- Това е Хранка Тона – обясних аз. -

Пътешественик във времето отпреди хиляда години. Той бил завещал на жителите на Хронда никога да не използват пътуване във времето.

- Винко Станс се осъзнал! - извика Драгица подигравателно. - Не мога да повярвам!

- Тръгнахме от елграта – посочи ѝ Миро нарязания плод. - Опитай го.

Драгица си взе един резен, отхапа половината и внимателно го сдъвка.

- Да! - извика тя. - Това е елгра!

- Виждаш ли? – каза Миро. - На Алтре Мунс и в Хронда има еднакви плодове.

- Искаш да кажеш, че преди хиляда години ги донесъл Винко Станс? - попита Драгица.

- Донесъл, занесъл, не знам – вдигна рамене Миро. - И дали е той или някой друг, също не знам. Но явно връзки между Хронда и Алтре Мунс има отдавна.

- Жалко, че в основата на всичко е пак прословутият Винко Станс! - недоволено каза Драгица. - От момента, когато за пръв път чух името му, та досега, все

по-негативни впечатления придобивам за този човек.

- Забрави за Винко Станс – махна с ръка Миро, - избий си го от главата. За нас той трябва да престане да съществува.

-Ако зависеше само от нас – поклати глава Драгица.

- Че не зависи ли? - погледна я Миро с надежда. - Щом и двамата не искаме да говорим и мислим за него, какъв е проблемът?

- Проблемът е, че постоянно някой съвсем неочаквано, ми казва името му – ядоса се Драгица.

- Уви – примири се Миро, - така е. Но се надявам нещата да влязат в нормални релси.

- Ще влязат, когато се приберем в Загреб – тросна му се Драгица.

- Ще се приберем – опита се да я успокои Миро.

- И кога? - настъпателно започна Драгица. - Когато изгубим всичките си клиенти? Когато нашите се поболят? Когато всички забравят за нас?

- Добре де! - дръпна се и Миро. - Какво лошо има в това всички досадници да забравят за нас? Напоследък разни психари търсят услугите ми. Един, на който отказах да му превеждам безплатно, ме заплаши, че щял да се оплаче в съда, за да ми отнемели печата! Друг, от някаква агенция пък, ми държи такъв тон, сякаш съм някакъв дебил, защото не съм бил разбрал, че той бил определял кога да ми плати, а не аз. Разбирай, след месец или два. А във фактурата ясно съм написал: плащане веднага!

- Извинявай – успокои се Драгица, - не исках да те засегна. Просто ми дойде в повече. И няма край. Имам вече толкова големи загуби, както и ти. И кой ще ни ги компенсира?

- Никой, предполагам – вдигна рамене Миро. - Ще ги пиша в графа неизбежни загуби. Няма да карам отпуската тази година. Пък може и догодина, ако не си възстановя загубите. Знаеш на какво беше заприличал офиса ми. А и колко неустойки трябва да плащам за неизпълнени поръчки. Не ме питай. Затова, преди да се върна в Загреб, бих предявил иск срещу Инко Нитс и Винко Станс, извинявай, че споменавам името му, но ако имам възможност, ще предявя иск срещу тях за нанесени огромни материални и морални щети.

- И къде ще го заведеш този иск? - погледна го недоверчиво Драгица.

- На Алтре Мунс – заяви Миро.

- Не! Не, не и не! - въртеше глава Драгица. - Там не се връщам!

- Сам ще отида, тогава – вече спокойно каза Миро.

- Не можеш да чакаш края на делото – не се съгласи Драгица. - Може да продължи месеци, години. Кой знае. И ако не го спечелиш?

- По дяволите, права си! - въздъхна тежко Миро. - Ще се откажа. Здраве да е!

- Това е най-важното – обади се полковникът. - Но и аз имам една идея. Без да се водят дела, можеш просто да му кажеш, че ти дължи обезщетение за това, че те е отвлякъл и откъснал от ежедневните ти занимания, с които осигуряваш препитанието си. Намекни му, че смяташ да заведеш срещу него дело. Пък и предполагам, че не е необходимо, ако заведеш срещу него дело, да стоиш на Алтре Мунс.

- Ще трябва да опитам – съгласи се Миро. - Ако ни обезщетят без дело, което е малко вероятно, ще е супер. Но като знам що за стока е, едва ли ще се съгласи доброволно.

Май наистина ще трябва още веднъж да прескоча до Алтре Мунс.

- Смятам, че така и така ще трябва да отидем – каза полковникът. - Аз, за да предявя иск за обезщетение за щетите от кацането на кораба-майка, а вие – за това, което говорихте досега.

Докато протичаше разговора, жените бяха подредили масите в беседката и Елма ни покани да заемем местата си.

Полковникът беше много изненадан, че вижда ястия, които не беше ял скоро домашно приготвени. Това бяха пълнени тиквички, гювеч от всички необходими зеленчуци, гъби с картофи на фурна. Освен това, всички се изненадахме, че Елма беше направила истински таратор. Тя ни обясни, че дълги години поддържа традицията и си приготвя сама кисело мляко. Наистина, напоследък било все по-трудно, защото естественото краве мляко било на изчезване. На няколко острова имало хора, които си отглеждали по една-две крави, за които получили разрешително, защото в заявлението писали, че са им домашни любимци. Тези хора продавали по няколко литра мляко и Елма два пъти седмично ходела с подземната железница до някой от островите и си купувала по два-три литра. След това го заквасвала и го прибираща в хладилника. Винаги пазела малко за закваска на следващото.

Елма си правеше сама и хляба. Вместо мая, която тук не се намираще, тя си правела сама квас и с него замесвала хляба. Тя ни разказа, че много жени по островите търсели от нея съвет и тя често им предавала ценния си опит, какъвто, за съжаление, бил вече на изчезване в Хронда, както безброй обикновени неща.

След като се наобядвахме, аз казах:

- Ще трябва да се погрижим за Ерис Ликт и хората му.

- А как ще влезем в хангара? - попита полковникът.

- Адон изпрати кода за отваряне на вратата до Тона – обясних аз.

Тона потвърди, че го е получил и се съгласи да дойде с нас.

- Ще отидем аз, полковникът и Тона – предложих аз.

- По-добре и аз да дойда – каза Драгица.

- Защо? - учудих се аз.

- Защото няма да се боричкате с тях, докато ги храните – засмя се Драгица. - Не се ли сещаш?

- Добре – съгласи се полковникът, - макар че за предпочитане да няма жени.

- Освен това – добави Драгица, - нямате оръжие.

- За какво ни е? - учуди се полковникът.

- Може да се случи нещо непредвидено и нещата да излязат извън контрол – обясни Драгица. - Като ги намериш в окаяно състояние, ще поискаш да ги изкъпеш, а те това и чакат. Откачиш ли ги от халките, колкото и безпомощни да изглеждат, те могат да станат бойни машини.

- Много разбираш от тези работи – засмя се полковникът. - За жена ми се струва малко чудно. Не съм свикнал да разговарям на такива теми с жени.

- Във война участвал ли си? - попита го Драгица.

- Да – кимна полковникът. - Бях в Афганистан и в Ирак. - Защо?

- Добре – каза Драгица, - значи имаш опит. И аз имам, макар и скромен. Нашата война продължи няколко

години.

- Искаш да кажеш, че и ти си участвала във войната? - учуди се полковникът.

- А откъде мислиш познавам онази откачалка Монти Кол? - Драгица сложи ръце на кръста и изгледа така полковника, че той забрави да пита кой е Монти Кол.